

„Přestaň, Mufe,“ ohradil se Sam a ze všech sil se snažil tvrdohlavé štěně udržet u nohy.

„Co je na tom autě tak zajímavého?“ přemítala Amélie.

„Vždyť v něm ani nikdo nesedí,“ podotkl Jakub.

Amélie se vydala k autu, klekla na zem a nahlédla pod něj. Vzápětí nahlas vydechla, protože spatřila tvora s oranžovou srstí, dlouhým čumákem a ještě delším chlupatým ocasem.

„Je tam liška!“ vykřikla.

KAPITOLA 3

Liška sklopila své černě lemované uši k rezavé hlavě. Byla menší než pes a tvářičku měla stejně drobnou jako kočka. Oči jí divoce svítily. Sam a Jakub neváhali a přiklekli k Amélii, aby si ji také prohlédli.

„Ty bláho,“ vydechl Sam.

„Hustý,“ prohlásil Jakub.

Vtom na ně liška zavrčela a vycenila své špičaté zoubky, takže se všichni polekaně stáhli.

Muf zakňučel a rychle se schoval Samovi za záda.

„Nejspíš je zraněná,“ uvažovala Amélie, „protože jinak by přece utekla, ne?“ Bedlivě si prohlížela silnici a les na druhé straně. Co se mohlo stát?

Znovu si dřepala, aby mohla lišku pozorovat. Ta ztěžka oddechovala a opět na ni zavrčela. Amélie jí hrozně moc chtěla pomoci, byla si však jistá, že by ji liška kousla.

„Nemůžeme ji tu jen tak nechat,“ prohlásil Sam.

„Zavolejme do Archy,“ navrhl Amélie. „Hopeovi už budou vědět, co dělat.“

Kluci s Mufem vyrazili do supermarketu vypůjčit si telefon a Amélie zůstala na parkovišti s liškou. Ta nespouštěla z dívky své oranžově žhnoucí oči.

„Nemusíš se bát,“ domlouvala jí Amélie co nejněžněji. „Pomůžeme ti.“

Liška ji nedůvěřivě sledovala a vousky se jí chvěly.

* * *

Asi o půl hodiny později na místo dorazili Hopeovi, uspali vrčící a prskající lišku sedativy

a odhalili, že se jedná o lišáka. Amélie a kluci pomáhali držet dvířka klece, do které ho Hopeovi přemístili, a všichni se potom v Hopeovic dodávce rozjeli do Archy.

„Je skvělé, že jste ho našli,“ pochválila je po další půl hodině paní Hopeová, zatímco její muž odnesl lišáka na rentgen. Paní Hopeová teď odváděla děti zpátky do recepce a přitom jim vysvětlovala: „Vypadá to, že má zlomenou

nohu. Kdybyste nám nezavolali, mohlo to s ním špatně dopadnout.“

„To tady Muf ho objevil,“ pravil Sam hrdě. „Je to hrdina.“

„To samozřejmě je,“ potvrdila veterinářka s úsměvem a pohladila štěně po hlavě. „Rentgenový snímek bude za chvíli hotový. Počkejte tady, já vás potom zavolám.“

Děti klesly do pohodlných židlí. Amélie štouchlá do Jakuba a ukázala na plakát s informacemi o fotografické soutěži.

Jakub vypadal nadšeně. „Uřčitě se přihlásí hodně lidí,“ přemítal. „Budu muset pořídít nějaký opravdu jedinečný snímek – ale co mám fotit?“

Amélie vzrušeně nadskočila. „Kotáta!“ vykřikla. „Paní Knoxová, prosím vás,“ oslovila

recepční, „mohli bychom se jít podívat na Karamelku a koťata?“

„Ale jistě,“ odbroukla paní Knoxová od svého počítače. „Určitě budou mít radost. Dám zatím pozor na Mufa.“

Sam uvázal Mufovo vodítko za háček na stěně a zatím Amélie vedla Jakuba ke koťatům. V místnosti od rána přibyli noví pacienti: želva s nožkou v dlaze a ospalý pes s plastovým límcem kolem krku, který mu měl zamezit v případném olizování stehů na noze.

Sam otevřel kočičí kotel a v tu ránu na ně zamžouralo pět párů očí. Amélie se natáhla pro zrzavého kocourka a podala ho Jakubovi.

„Ta jsou boží!“ rozplýval se Jakub. „A tohle zrzavé se mi zrovna hodí k vlasům,“ zažertoval. „Jak se jmenují?“

„Mámě kočce říkáme Karamelka,“ pustil se Sam do vyjmenovávání. „Vezme si ji pan Stevens, ten farmář, a spolu s ní ještě jedno kotě, to s bílou špičkou ocásku. Pojmenoval ho Sněženka.“

„Tuhletu kočičku si odnese paní Cranbourneová,“ ukázala Amélie na nejživější koťátko

